పుంలింగాలు

శ్రీ కొడవటిగంటి కుటుంబరావు

ఎవరికైనా బూతుపురాణం వినాలని కుతూహలం ఉంటే ఈకథ సాంతంగా చదివినా సరే, లేదా సాయంకాలం పూట మాక్లబ్బుకు వచ్చి ఏడున్నర లగాయతు ఎనిమిదిన్నరదాకా రీడింగురూములో గడిపినా సరే.

ఏడున్నరకల్లా మెంబర్లు చాలావరకు పేకాటనుంచి విరమించి ఒక్కొక్కరుగా రీడింగురూముకు జారుకుంటారు. సిద్ధహస్తులైనవారు ఏ అరడజను మందో చతుర్ముఖ పారాయణ సాగిస్తూవుంటారు. మీరు వారిజోలికి పోవద్దు. కాలుజారి ఆ అగాధంలో పడిపోయినారంటే మిమ్మల్ని పైకిలాగటం నాబోటి అప్రయోజకుడి తరంకాదు.

మీరు రీడింగురూములో అడుగుపెట్టగానే అందులో మీకు నాలుగైదు దుకాణాలు కనిపించవచ్చును. ఆప్పుడే పేపర్లు చదవటం పూర్తిచేసిన పెద్దలు నలుగురైదుగురు ఒక పక్కనచేరి అంతర్జాతీయ సమితినీ, ముసోలినీ హిట్లర్లనూ, గాంధీ జవహర్లాలు వగైరాలనూ తీవ్రంగా ఖండిస్తూ ఉంటారు. వారివాగ్ధాటీ తీవ్రతాచూసి వారేమో అపాయకరమైన మనుష్యులని మీరు భావించగలరు. అటువంటిదేమీ లేదు. అంతసాధువులూ, అమాయకులూ అజ్ఞానులూ ఉండబోరని తెలుసుకుని వారి దుకాణం విడిచిపెట్టయ్యండి. మరొక దుకాణంలో సాహిత్యాలకూ కళలకూ సంబంధించిన చర్చ జరుగుతూ వుంటుంది. చర్చచేసేవారిలో ఒక్కొక్కరికీ ఒక్కొక్క అభిమాన కళోపాసకుడూ కవీ ఉంటారు కనకనూ మీరువచ్చిన పని వేరేఉంది కనకనూ మీ రక్కడకూడా నిలవవద్దు. అంతే కాదు; ఆరోజు కోర్టులో జరిగిన వింతలన్నీ జ్ఞాపకం తెచ్చుకునే ప్లీడర్ల దుకాణం దగ్గరకాని, వేలకు ఆశిస్తున్న క్రాసువర్డు పజిలుదుకాణం దగ్గరగాని మీరు ఆగనేవద్దు.

ఇక మీకు మిగిలిఉండే దుకాణం మా బూతుపురాణపు దుకాణం మాత్రమే. అక్కడ మా ప్రకాశమూ, శర్మా, మాద్రాషాయీ (వాడికా పేరు ఎందుకు వచ్చిందో ఎట్లా వచ్చిందో నాకీనాటికీ తెలియదు) మా బావమరిది శివానందమూ, నేనూ తప్పకుండా ఉంటాం.

ఈ దుకాణంయొక్క పుట్టుపూర్వోత్తరాలు సంగ్రహంగా చెబుతాను. మొదట్లో మా కెవ్వరికీ తెలియదు. బూతంటూ ఒకటి ఉందనీ, కొన్నికొన్ని విషయాలు ప్రపంచంలో జరుగుతూ ఉంటవని మనకు తెలిసినట్టు ప్రపంచానికి తెలియనివ్వరాదనీ.

ఇట్లా వుండగా ఏ వారపత్రికలోనో బూతు కథలనూ వాటినీ గురించి ఒక వ్యాసం ప్రకటించబడ్డది. అదిచూసి మేము నలుగురైదుగురం చాలా చింతించాము. ఎందుకంటే స్త్రీ పురుష సంబంధమైన చర్చచెయ్యటం తప్పని మా కదివరకు తెలియదాయె. మేమనుకుంటూ ఉండిన దేమంటే సృష్టే - ప్రపంచమే - స్త్రీ పురుషసంబంధమైన మూలాధారంతో కూడుకున్నదని మేము కాలేజీలో చదివిన సెక్సుకాంప్లెక్సు తియరీలు మొదలైనవి ప్రపంచంయొక్క సృష్టిమాత్రమే కాక ఆ ప్రపంచంయొక్క అభివృద్ధి కూడా "బూతు" మీదనే ఆధారపడి ఉన్నదని నిరూపించినై. అటుపిమ్మట పావంతి రచయితలు ఏమన్నారంటే "మనిషి అయినవాడు మతమూ, రాజకీయములూ, సెక్సు (అనగా బూతు) వీటికిచెందిన సమస్యలను తప్పించుకొని తిరగరాదూ!" అని. ఇవన్నీచేరి మమ్మల్ని చాలావరకు నీతి బాహ్యులను చేసివేసినవని ఆ వారపత్రికయొక్క వ్యాసం స్పష్టంగా తెలియజేసింది.

మేమంతా సిగ్గుతో తలలు వంచుకుని హాస్యంగా కంటి తడి జేబురుమాళ్లతో అద్దుకున్నాం.

మా ప్రకాశం గద్గదీస్వరంతో "ఇక భార్యల మొహాలు ఎట్లా చూస్తాం?" అన్నాడు.

"ఈ గుడిపాటి వెంకటచలంవంటి వాళ్లు లేకపోతే మనం ఇంతపాడు కాముర!" అన్నాడు శర్మ.

ఆనాటికి అంతటితో అయిపోయింది.

మరుసటివారం మరోక వ్యాసంపడ్డది. ఆ వ్యాసకర్త చాలా తెలివైనవాడంటాను. బాగా చదువుకున్నవాడు కూడాను. ఆయన పాత తెలుగు పుస్తకాలలోకూడా బూతులున్నవనీ, మనచేత గౌరవనీయులుగా ఎన్నబడుతున్న ఆ కవులకుకూడా స్త్రీ పురుష ప్రేమరహస్యం తెలుసుననీ వాధించాడు. మా మొహాలు వికసించినై. మేము కొంచెం తెప్పరిల్లుకుని దీనంగా చిరునవ్వు నవ్వుతూ మళ్లీ ఒకళ్ల మొహాలు ఒకరు చూసుకున్నాం.

"అవునర్రా, అబ్బాయిలూ!" అన్నాడు శర్మ శాస్త్ర ఉత్సాహంతో, "ఈ పెద్దమనిషి చెప్పేమాట రైట్! ఎందుకంటే నేను మొన్న నా భార్యను క్షమాపణ వేడాను, ఇంతకాలమూ నేను ఆ పవిత్రమైన విషయంలో ఓలలాడినందుకు నా భార్య నవ్వి ఏమన్నదంటే, బూతులు మగవాళ్లేం మాట్లాడతారండీ? మేం ఆడవాళ్లం మాట్లాడుకుంటుంటే వినాలి!" అన్నది.

మళ్లీ మేము మామూలు మనుష్యులం అయినాం. విఘ్నేశ్వరుడి బొడ్డులో వేలు పెట్టినవాళ్ల సామెత మీకందరికీ తెలుసుగా? ఈవారం రోజులనించీ మేమంతా అట్లా ఆ పెద్దమనుష్యులల్లే ప్రవర్తించినందుకు చాలా ఖిన్నులమైనాము.

"ఆ మొదటివ్యాసం రాసినాయన ఉందే, ఆయన మునీశ్వరుడై ఉంటాడు!" అన్నాడు ద్రాక్షాయి.

"నీ మొహం! యోగీశ్వరుడై ఉంటాడు!" అన్నాడు ప్రకాశం.

"కాదు మునీశ్వరుడే అయిఉంటాడు"

"మునీశ్వరుణ్ణి ఎక్కడన్నా చూశావా? నేను బోలెడుమంది యోగీశ్వరులను చూశాను"

. ఇద్దరూ పోట్లాడుకున్నారు. నువ్వంటే నువ్వనుకున్నారు. మామూలు మనిషిమాత్రం కాదని ఇద్దరూ ఒప్పుకున్నారు కనక మేమంతా చేరి ఎట్లాగో ద్రాక్షాయినీ ప్రకాశాన్నీ విడదీశాం.

ఆనాటినించీ మాబూతు దుకాణం ఏర్పడ్డది. "బూతులను గురించి ఇంత శాస్త్రీయంగా చర్చించటానికి కూడా అవకాశం ఉందా!" అని మీరు తప్పక ఆశ్చర్య పడతారు, మా చర్చ ఒక్కనాడు విన్నారంటే.

నమూనాకు మొన్నటి శనివారంనాడు జరిగిన చర్చ సంగతి చెబుతాను.

గడియారం ఏడున్నర కొట్టబోతుండగా ప్రకాశం ఈ మాట అన్నాడు.

"రంకుతనంలో ఉన్న తిరుగుడేమిటంటే, నన్నడిగితే రంకుతనం కూడా చాలా నీతిగా చెయ్యాలంటాను!"

గడియారం అరగరట కొట్టింది.

ఈ మధ్య మా ప్రకాశంగాడు ఈ రిసెర్చి చాలా బాగా చేస్తున్నాడు. ఇందులో వాడు మమ్మల్నందర్నీ అతిక్రమించి పోయినాడని చెప్పవచ్చును.

శర్మ "హియర్! హియర్!" అన్నాడు.

ముసోలినీకి కనీసం కౌరవనరకమైనా ఇప్పించమని తన దుకాణంలో ఇతర మెంబర్లను ప్రాధేయపడి వేడుకుంటున్న పెద్దమనిషి అకస్మాత్తుగా చర్చ చాలించి ఇంటికి వెళ్లాడు. మిగిలిన ముగ్గురు పెద్దమనుష్యులూ మావంక తీవ్రంగా చూసి వళ్లుకూడా ఇళ్లకు వెళ్లారు.

"అంటే?" అన్నాడు మా శివానందం చాలా తెలివిగా. మా శివానందం జంతువుల్లో గబ్బిలంవంతు. వాడు శర్మఅన్నట్టు "బూతూ" కాదూ "అబూతూ" కాదూ! వాడి వేధవసంఘ సంస్కరణకూ తత్సంబంధమైన వాడు ఉపన్యాసా లిష్వటానికీ మా తీర్మానం పనికి వస్తుందో లేదో చూసి మరీ తెలియచేసేవాడు తన అభిప్రాయాన్ని.

"అంటేనా? అంటే ఏముందీ? మన ద్రాక్షాయిని చూడూ!"

మా శివానందం చుట్టూ చూశాడు కాని ద్రాక్షాయి కనిపించలేదు. మా శివానందంగాడు ద్రాక్షాయికోసం చూడటం చాలా అనవసరం. ఎందుకంటే ద్రాక్షాయి ఆ పొలిమేరలో ఉంటే ప్రకాశం వాడిఊసే ఎత్తిఉండడు.

"ద్రాక్షాయి ఏంచేశాడూ?" అన్నాడు మావాడు ఆశ్చర్యంతో.

అందరమూ బిగ్గరిగా నవ్వాం.

క్రాసురోడ్డు పజిలుదుకాణం చిన్న యుద్ధభూమి అయింది.

"ఆల్టర్నేటివులు నన్నడగకు. నేను నీకు చెప్పను"

"నువ్వే బావుతో పదిహేనువేలూ నువ్వింత ఇదైన వాడివని నాకు మొదటినించీ తెలుసు!"

"అనవసరంగా వెధవ ప్రసంగం చెయ్యకు"

"ఇదైనవాడివంటే వెధవ ఏనేనా ఆంతరంగిక అభిప్రాయం!"

"ద్రాక్షాయి ఏం చేస్తున్నాడో ఎరగని చైతువు నువ్వొక్కడివే కనిపించావు!" అన్నాను నేను మా బావమరిదితో "చెప్పరా, ప్రకాశం!"

"విను" అన్నాడు ప్రకాశం. "కామయ్య నీకు ప్రాణస్నేహితుడు కద!"

"అవునూ!" అన్నాడు మావాడు. 'కాదూమరి!' అనే అర్థం స్పష్టంగా స్ఫురించేటట్టు.

"ప్రపంచంలో ఇంతమంది ఆడవాళ్లుంటే—"

"ఆఁ!"

"నీకు కామయ్య పెళ్లామే దొరికిందా?" అన్నాడు ప్రకాశం గుడ్లురిమి.

"నాకా! నాకా! నాకా!..." అనటం మొదలుపెట్టాడు మావాడు దెబెమొహం వేసి.

"నువ్వంటే నువ్వుకాదురా! ద్రాక్షాయిమాటే!"

మావాడు నిట్టూర్పువిడిచి "నేను నమ్మను!" అన్నడు తనవంటి సంస్కర్త సజీవుడై వుండగా అంతపని జరగనేరదనే నమ్మకంతోనో ఏంకర్మమో.

"మేమంతా నమ్మలేకూనే ఉన్నాం. తరవాత నీ యిష్టం! మా సంగతీ నీ సంగతీ ఏమిటి? ఈ రహస్యం ద్రాక్షాయికే తెలుసును. అయినా వాణ్ణి అడిగిమాడు!" అన్నాడు శర్మ.

మా శివానందం "నేనిప్పుడు నమ్మాను!" అన్నట్టు తల పంకించి, కలియుగం తలుచుకుని ఖిన్నుడౌతున్న వ్యాసమహర్షి పోజుపెట్టి, చివరకు "ఈ విషయమై ద్రాక్షాయికి బుద్ధి చెప్పవలసిన బాధ్యత నామీద ఉన్నదని నేను గుర్తిస్తున్నాను" అన్నాడు.

"క్షమించాలి!"

"అందరమూ అదిరిపడి వెనక్కు తిరిగి చూశాం. ద్రాక్షాయి ఎప్పుడో వచ్చి నా కుర్చీవెనకాలే నిలబడి ఉన్నాడు.

"ఏమిట్రా? నా విషయం ఏవో ముచ్చటిస్తున్నట్టున్నారు!" అన్నాడు ద్రాక్షాయి.

మా శివానందం దాన్ని సరిగా ఎరగనివాళ్లు ఇటువంటిది జరిగినప్పుడు మావాడికి నోటిమాట రాకుండా పోతుందనుకుంటారు. కాని అట్లా ఎన్నటికీ కాదు. మావాడి ధైర్యం చూసి నాకు చాలా ఆశ్చర్యం వేస్తుంది. వాడు ఒక్క రవ్వైనా వెనకతియ్యక ఇటువంటి సంఘటనను ఎదుర్కుంటాడు. గిట్టనివాళ్లు వాడియొక్క ఈ ధైర్యాన్ని మూర్ఖ్యమని కూడా అనటంకద్దు.

"మరేంలేదు. నీ ప్రయోజకత్వాన్ని గురించి మాట్లాడుతున్నాం. సమయానికి వచ్చావు. కూర్చో!"

"ఇప్పుడేమయిందీ?"

"ఇంకేం కావాలీ? నీకూ కామయ్య భార్యకూ గ్రంథం నడుస్తున్నదిటే?"

"ఎవరన్నారూ?"

"ఇదుగో! ఈ ప్రకాశంగాడు!...ఏడీవీడూ?"

"ఇప్పుడే ఒక్కనిమిషం కింద పనుందని ఇంటికి బయలుదేరాడులే చెప్పు! చెప్పు!" అంటూ ద్రాక్షాయి ప్రకాశం ఖాళీచేసిన కుర్చీలో కూర్చున్నాడు.

"ఇదేం బాగాలేదురా ద్రాక్షాయి! నాతల తీసేసినట్టుంది!"

"అది అసలు అక్కడ ఎప్పుడూ లేదులే!...అయితే ఏమిటి నీ అభ్యంతరం!"

ఏది ఎక్కడ ఎప్పుడూ లేదో మావాడికి అర్థంకాలేదు కాని వాడావిషయం అట్టే ఆలోచించక అసలు విషయానికి వచ్చాడు.

"కామయ్య ఒకప్పుడు నీకు మంచిస్నేహితుడు కద!"

"ఇప్పుడు మాత్రం ?"

"ఇంకేం! అటువంటప్పుడు నువ్వు చాటుగా వాడి పెళ్లాంతో సావాసంచేస్తూ పైకి వాడితో స్నేహితంగా ఉండటంకన్న ఘోరం ఉందా? నీ గుట్టు వాడికి తెలిస్తే?"

"వాడికి మొదటినించీ తెలుసునే!" అన్నాడు ద్రాక్షాయి మావాడి అజ్ఞానానికి ఆశ్చర్యపోతూ.

శివానందం మొహంచూసి తీరాలి.

అవకాశం చూసుకుని ద్రాక్షాయి చిన్న ఉపన్యాసం దంచేశాడు.

"ట్రూలవ్ అనగా నిజమైన ప్రేమతత్వం నీకేం తెలుస్తుందిరా? ఉత్తసంఘ సంస్కర్త మాత్రుడివి! నీకు ఆడది కేవలం భోగ్యపదార్థం. నిజమైన ప్రేమ అనేటు వంటిది నేను అనుభవించాను. నీ వెధవ సెంటిమెంట్సు నాప్రేమను అంటనేరవు!"

అన్నీ అబద్ధాలు. కామయ్యపెళ్లాం మొదటినించీ పట్టి అవి నీతిపరురాలు, తిరుగుబోతు. కామయ్య ఆమెను ఎప్పుడో విడిచి ఊరుకున్నాడు. ద్రాక్షాయివి కోతలని మావాడు ఎరగకపోయినా వాడి మాటలకు మా శివానందం సంచలించలేదు.

"అంత ప్రేమకలవాడివి కాస్త ఇంద్రియనిగ్రహం తెచ్చుకోలేక పోయినావా?" అన్నాడు మావాడు.

"ఇంద్రియ నిగ్రహమా!" అన్నాడు ద్రాక్షాయి తన జన్మలో అటువంటిమాట విననివాడల్లే.

"నీ వెధవ ఇంద్రియనిగ్రహం ఎవడిక్కావాలిరా? నాప్రేమ దానికికూడా అతీతమే!...అన్నట్టు ఇంద్రియ నిగ్రహమంటే జ్ఞాపకం వచ్చింది! అర్జంటు అపాయింటు మెంటు! వెళ్లాలి," అంటూ ద్రాక్షాయి లేచి పోయినాడు.

ఆ తరవాత కాస్సేపు ఎవ్వరమూ నోరు మెదపలేదు. చివరకు మా శివానందమే నోరు చేసుకుని, "రంకుతనము నేది పూర్తిగా నిర్మూలనం చెయ్యటం ఎవడితరమూ కాదు. అయితే ఆపని అవసరాన్నిబట్టి చెయ్యాలి. అదే అందులో ఉన్న తిరుగుడు!" అన్నాడు. (మావాడి సంఘసంస్కరణ సాధ్యమైనంతవరకు వాడికి తగలకుండా పోతూ ఉంటుంది లెండి!)

"సరేలే!" అన్నాడు శర్మ. "ఇంతకు మునుపే ఒకడు రంకుతనం నీతిగా చెయ్యమనిచెప్పి వెళ్లాడు. అదే అర్థంకాక చస్తుంటే నువ్వు మరోక ఘట్టశ్లోకం చదువుతున్నావేమిటి?"

"శివానందంగారు చెప్పినదాన్లో కొంతనిజం లేకపోలేదు!" అని వెంకటనారాయణ అందుకున్నాడు.

"ఎందుకంటే మా మేనమామ కొడుకు ఒకాయన ఉన్నాడు. ఆయనకు స్త్రీ వ్యసనం బహుజాస్తి. అన కూడదు కాని పాకీముండకూడా - తెలియలా? మొదట మొదట ఆయన భార్యకు ఈ విషయమై చాలా మనః ఖేదంగా ఉండేది. అయితే కాలంగడిచిన కొద్దీ, తెలివి కలది గనక, ఆవిడ ఒక్కవిషయం గ్రహించింది. తక్కువ జాతి స్త్రీలను చూసిన కళ్లతో తన్నుచూసి తనభర్త తన మీద ఎంతో ప్రేమగా ఉండటమూ, తన్నుచూసి భర్త భయభక్తులతో మెలగటమూ ఆమె గమనించింది. ఇప్పు డిప్పుడు ఆమె తనభర్త ఎంత తక్కువస్త్రీల వెంటపడితే అంత సంతోషిస్తుంది. ఆయన పతితుడైన కొద్దీ ఆమె ఔన్నత్యం జాస్తిఅవుతుంది."

మావాడికీ ఉదాహరణ నచ్చలేదు. వాడు ఏమన టానికీ తోచక ఆలోచిస్తుండగా శర్మ, "కొంతమంది తల్లులు ఇతరుల పిల్లలను చూసి అసహించుకోకుండా తమ పిల్లలను ప్రేమించలేరు. అట్లాఉంది మీ ఉదాహరణ. రాట్! మేంఒప్పం!" అన్నాడు. "ఏంరా, శివానందం?"

శివానందం గొప్పవాడల్లే ఒక నవ్వునవ్వి, "నామటుకు నేను ఇంద్రియనిగ్రహం పరమావధిగా పెట్టుకుంటాను. అటువంటి నిగ్రహం అపాయకరమైనప్పుడు రంకుతనం చెయ్యవచ్చును. అదే అవసరాన్నిబట్టి రంకుతనం చెయ్యటం అంటే," అని తీర్పుచెప్పాడు.

"ఇంద్రియనిగ్రహం ఒకప్పుడు అనవసరం కాని అపాయకరం కాని అవుతుందా ఏమిటి?" అన్నాడు వెంకటనారాయణ

"ఆ! భోజనం ముందు కూర్చున్న క్షుత్పీడితుడికి నోరు కట్టివేసుకోవటం అనవసరమూ అపాయకరమునూ!" అన్నాడు మావాడు.

"భోజనంచెయ్యటం తప్పుపనికాదే! మనం తప్పు పనిని గురించి మాట్లాడుతున్నాం" అన్నాడు వెంకటనారాయణ.

"డాం నాన్సెన్స్! అట్లావస్తే ఏదీ తప్పుపని కాదు. మగవాడు ఆడదాన్ని వాంఛించటం తప్పుపనా? అనవసరంగా రంకుతనం చెయ్యటం తప్పయితే అనవసరంగా భోంచెయ్యటమూ తప్పే ..నువ్వే రైటురా, బ్రదర్!" అన్నాడు శర్మ.

మావాడి ఆనందం చూసితీరాలి.

"అయితే" అన్నాడు శర్మ ఒకచిన్న ఎమెండ్మెంటు పెడుతూ, "శివానందం ఒక్కచోట పప్పులో కాలు వేశాడు. రంకుతనం చెయ్యకుండా ఉండటానికి ఇంద్రియ నిగ్రహం కావాలని వాడు దురభిప్రాయ పడుతున్నాడు. నా మనవి ఏమిటంటే రంకు చెయ్యటానికే ఇంద్రియ నిగ్రహం కావాలని!"

ఆ దెబ్బతో అందరమూ నిర్ఘాంతపోయినాం.

"అందరికీ అనుభవమే కాని ఎవరూ నమ్మరు. నేను ఎగ్గూ సిగ్గూ గయలోవదిలి పెట్టినవాణ్ణి కనకనూ, ఇక్కడ పరాయివాళ్లెవరూ లేరు కనకనూ నా అనుభవమే ఒకటి చెబుతాను. చిత్తగించండి" అని శర్మ ఈ విధంగా చెప్పుకుని వచ్చాడు.

నా భార్యా అన్నివిధాలా ఆదర్శప్రాయురాలైన మనిషే కాని సరదా తక్కువమనిషి.

అసలే మాది పెద్దకుటుంబం. కావాలన్నప్పుడల్లా నేను నాభార్యా ఇంత దగ్గిరిగా కూర్చుని సరదాగా మాట్లాడుకోటానికి లేదు ఎప్పుడైనా అవకాశం చేసుకుందామని నాభార్య ప్రయత్నమైనా చెయ్యదు.

పోనిమ్మనుకుందామను. ఈ వెధవ అల్పసుఖానికని నలుగురు తమ్ముళ్లనూ, ముగ్గురు చెల్లెళ్లనూ, మేము తప్పదిక్కులేని మా మేనత్తనూ ఆమె కొడుకునూ ఎక్కడికి తరమను? ఇంతమందీ చూసేటట్టు భార్యా పనిమానుకుని వచ్చి నాతో ఒకక్షణం సరసాలాడక పోతేనేం? అందరికన్నా పెద్దవాణ్ణిగా పుట్టటం నాదేతప్పు.

రాత్రి పదిగంటలు కాగానే మమ్మల్నిద్దర్నీ, పశువులను బందిలి దొడ్లోకి తోలినట్టు, పడకగదిలోకి తరుముతారు. అదే పదివేలనుకునేవాణ్ణే కాని మరొకటి కాదు. కాని అట్లాగైనా కాలం వెళ్లుతుందా? ఎందుకు వెళ్లుతుందీ?

నాపాడు కళ్లకు తనుమామూలు కంటె కూడా ఎక్కువ అందంగా కనపడి నేను తనకోసం తపించే రోజుగా చూసి మా ఆవిడ చుట్టపుచూపుగా వచ్చిన ఏ అసందర్భపు మారుమూల చుట్టాన్నో ఆనాడు ఉండిపొమ్మని నిర్బంధిస్తుంది. ఆ రాత్రి ఆ మనిషిని మా ఇంట్లోనే పడుకోమంటుంది. తనుమాత్రం పడుకోటానికి పైకిరాదు.

ఇదేమిటంటే, "చాల్లెండి. ఎవరో ఇంటికి వచ్చిన రోజునే నేనువచ్చి గదిలో దూరాలా ఏమిటి? నాకు సిగ్గమ్మా! ఒక్కరోజుకు ప్రాణం పోతుందా ఏమిటీ?" అంటుంది

మనిషనే మృగం ఉంది చూశారూ? అది ఏ పరిస్థితులకైనా అలవాటు పడిపోతుంది. వారానికి నాలుగైదు రోజులు బ్రహ్మచర్యం చెయ్యటానికి కూడా ప్రాణం అలవాటయింది. నా భార్యతో నేను అఘోరిస్తున్నది కాపరమూ రంకుతనమూ అనికూడా నాకు మధ్య మధ్య అనుమానం కలిగేది.

కాలం ఇట్లా వెళ్లిపోతుందేమో ననుకున్నాను. ఎందుకు వెళ్లుతుందీ?

ఒకనాడు పల్లెటూరునించి మా పెత్తండ్రి భార్యా (వితంతువు) వచ్చింది. ఆమెవెంట ఇద్దరు మనమలూ ముగ్గురు మనమరాళ్లూ వచ్చారు—ఆమెను విడిచి ఉండరట. ఆమె పిల్లలకోడి మాదిరిగా వచ్చి మా కొంపలో వాలింది. ఒకపిల్లకు కళ్లజబ్బుట. పిల్లను వైద్యుడి

చూపించి మందు తీసుకుని మళ్లీ వెళ్లిపోతానని చెప్పింది ఆమె. నేను నిజమే ననుకున్నాను.

కాలవ్యవధి కాకుండా నేనే ఈ బలగాన్ని డాక్టరుగారింటికి పట్టుకెళ్లాను. డాక్టరుపిల్లను ఊళ్లో ఉంచాలన్నాడు. మా పెత్తండ్రి భార్యా నన్ను తమకోరకు ఇలొకటి మాట్లాడమన్నది ఇంటికివస్తూ నేను సరేనన్నాను. తీరా మేము ఇంటికి వచ్చేటప్పటికి నా భార్యా అంతా తల్లకిందులు చేసింది.

"మీరు వేరే ఇంట్లో ఉండటమేమిటండీ, అత్తగారూ? ఈ నెల్లాళ్లూ మా యింట్లోనే ఉండి పిల్లకు కళ్లు నయం చేసుకుని మరీ వెళ్లండి" అని నాభార్య ఆమె సరేననేదాకా ప్రార్థించింది.

నా గుండెల్లో రాయిపడ్డది.

మా అమ్మఅయినా కోడల్ని కోప్పడకూడదూ, ఏమిటి నీకీ దుర్బుద్ధి అని? ఊఁహూఁ! ఆమెకు నా భార్య అయినవాళ్లనూ కాని వాళ్లనూ మర్యాదచెయ్యటం బహు ఇష్టం. ఆమె స్వయంగా ఉండమంటే ఎవ్వరూ ఉండరు, అదేంకర్మమో!

"ఆహా! నీ కోడలెంత మర్యాద తెలిసిన మనిషే. సుబ్బీ! నీ కిటువంటి కోడలు దొరకటం ఎంత అదృష్టమే! మా కోడలా? హయ్యో రాత!" అని ఎవరైనా అంటే మా అమ్మకు పరమానందం.

మూడురోజుల పాటు నా భార్యకిందే పడుకోవటం చూసి నేను "ఏమిటిది?" అన్నాను. "తొందర పడకండి!" అంది నాభార్య, నాకు ఆశపుట్టింది. ఇంకో నాలుగు రోజులుచూసి "ఏమిటి మరి?" అన్నాను.

నాభార్య దేబెమొహంవేసి "ఏం చెయ్యనండీ! పోనీ ఆవిడ నన్ను 'నీ మొగుడిదగ్గిరికి వెళ్లి పడుకో!' అనైనా అనదు!" అన్నది.

నీకిష్టంఉంటే ఆవిడ అనుజ్ఞ కావాలా ఏమిటి" నువ్వే కావాలని ఇట్లా చేస్తున్నావు. మొగవాళ్లను దక్కించుకోవటం చాతకాక పోవటం ఇదేగా!" అన్నాను. ఆ చివరమాటకైనా భయపడి నా భార్యతన చాదస్తం విడిచిపెట్టుతుందని లోపల ఆశ.

మోహమో లేదో ఆశఅనేది ఒకటి కలిగిన తరువాత అది తీరనన్నా తీరాలి లేక నిరాశ అయినా కావాలి, ఆశ అడుగుపెట్టినచోట అమిత ఆనందమో అమిత కష్టమో కలిగితీరాలి. నేనా బెదిరింపు బెదిరించిన తరవాత ఏమీ జరగనట్టు మామూలు ధోరణిలో ఉండటం అసంభవం.

మళ్లీ మూడురోజులు చూశాను. నా భార్యపైకి రాలేదు. నాకు ఏదైనా కొంటెపనిచేసి తీరాలనిపించింది. లేకపోతే నా మర్యాదకే హాని! ఆ చివరమాటలు అనకుండా ఉంటే ఎంత బాగుండేది.

ఒకనాడు గట్టిగా తీర్మానించుకుని భోగంకొంపలవైపు పోదామని బయలుదేరాను. కాని వెళ్లలేదు. ఎందుకని అడగండి! సగందారిలో నా కాళ్లు సమ్మెకట్టినై.

ఎవత్తె అయినా ఆడది పనిపెట్టుకుని నన్ను చెడగొట్టవలిసిందే కాని నా అంతట నేను చెడిపోవటానికి అవసరమైన ఇంద్రియనిగ్రహం నా దగ్గిర లేదని గ్రహించాను.

తరవాత రెండుమూడు రోజులకే నన్ను చెడగొట్టటానికి తీర్మానించుకున్న ఆడదికూడా తటస్థపడ్డది. మాయింటికి ఎదురుగాఉన్న ఖాళీఇంట్లో ఒక దంపతులు ప్రవేశించారు. ఇద్దరూ చిన్నవాళ్లే. భార్య అంత అందకత్తె కాదు కాని చిన్నది. పదహారు పదిహేడేళ్లకంటె ఉండవు. ఆపిల్ల ఆఇంట్లో అడుగుపెట్టిన రోజూనే నామీద కన్ను వేసింది. రోజుకు వందసార్లు వరండాలోకి వచ్చినా గదివైపు చూసేది. ఆరోజు కారోజు ఆ పిల్లకు నామీద వాంఛ చాలా ఎక్కువవుతున్నట్టు కనపడ్డది. నా కళ్లకూ చెవులకూ ఆనందం కలిగించే ప్రయత్నాలు ఆమె చాలాచేసేది- ఊహించుకోండి!

ఆ పిల్లకు నామీదఉన్న వాంఛలో నా భార్యకు పదోవంతు ఉండరాదూ? ఎందుకుంటుందీ?

"ఈసారి ఆ పిల్ల వరండాలో కనిపించి నప్పుడు నవ్వుదాం. వీలుచేసుకుని ఆ పిల్లను వీధిగుమ్మంలో ఉండగా ఒకసారి పలకరిద్దాం. ఇట్లా ఇట్లా మాట్లాడుదాం" అని ఎన్నో ఆలోచనలు చేసేవాణ్ణి. నవ్వటానికే నా అవయవాలు స్వాధీనం కాలేదంటే మిగతా వాటివిషయం చెప్పాలా?

నా భార్యనుగురించి ఆలోచించటమే మానేశాను. ఆ పిల్లే నాభార్య అన్నంత అభిమానం నాకు కలిగింది.

ఆపిల్ల భర్త ఎప్పుడూ ఇంట్లోఉండడు. చాలారోజులు ఊళ్లోనే ఉండడు. ఇక మా ఇద్దరికీ సావాసం కలగటానికి అభ్యంతరం ఏమిటీ? నాకు ఇంద్రియనిగ్రహం లేకపోవటమే.

నాకు అవకాశాలు కూడా బోలెడన్ని వచ్చినై. ఆ పిల్ల తలవాకిట్లో అరగంటసేపు నిలబడేది. ఈలోపల నేను కాగితం ముక్కమీద నాలుగు ముక్కలు గీకి చల్లగా బయటికివెళ్లి మాపాడు బడ్డ సందు నిర్మానుష్యంగా ఉన్న క్షణంచూసి ఆమెకు ఆ కాగితంముక్క అందివ్వవచ్చును అదీ చెయ్యలేదు.

మొదట్లో "ఆ పిల్లకు మనమీద ఇష్టం ఉన్నదని ఇంకా ఘట్టిగా నిర్ధారణ అయినమీదట - అప్పుడు మనం పులే!" అని నాతో నేనే కోశాను.

ఆ తరవాత ఆపిల్ల ఒక్కసారి నన్ను చెయ్యిఊపి పిలిస్తే ఎంతకయినా సంసిద్ధుణ్నే ననుకున్నాను. నమ్మండి నమ్మకపోండి ఆపిల్ల దాదాపు అంతపనికూడా చేసింది.

చివరకు "దాందుంపతెగా! ఆ అమ్మాయే ఏ అర్ధరాత్రివేళో మా తలుపు తెరుచుకుని నేరుగా పైకి వచ్చెయ్యకూడదూ!" అనిపించింది కాని అది ఎంత అన్యాయమో నాకే తెలుసును. ఎందుకంటే మా ఇల్లు పదిమందితో నిండిన కొంప. వాకిల్లు దాదాపు ఎప్పుడూ నిర్మానుష్యమే. అదీకాక ఆపిల్ల తనపార్టు బాగా చేస్తున్నది. నేనే దద్దమ్మనైనాను.

ఒక్కరాత్రి నేను కునికితే ఒట్టు. ఎప్పుడైనా రాత్రివేళ బయటికి వస్తుందేమో తెగబడి వెళ్లి పలకరింతామని.

ఇంతకూ ఆపిల్ల నేనెంత వెధవనో నిరూపించ దలుచుకున్నదానల్లే కనపడ్డది. ఒకరోజు రాత్రి ఒంటిగంటవేళ తలుపు తెరుచుకుని వరండా మెట్లుదిగి పండు వెన్నెలలో నిలబడ్డది. నాకిటికీ వంకే చూస్తున్నది. నేను కదలలేదు. నాకాళ్లు మళ్లీ సమ్మెకట్టినై. ఆనాడు ఆమె భర్త ఊళ్లో లేడు. నాకు తెలుసును. ఏంలాభం?

అట్లా పదినిమిషాలు గడిచి ఉంటుంది. ఆపిల్ల చివరకు విసిగి లోపలికి వెళ్లిపోయింది.

అప్పుడు నాకు పశ్చాత్తాపం కలిగింది. ఈసారి ఇటువంటి అవకాశం పోగొట్టుకోరాదని తీర్మానించుకుని పడుకుని నిద్రపోయినాను.

మళ్లీ రెండురోజుల తరవాత ఆపిల్ల అట్లాగే ఒంటిగంటప్పుడు బయటికి వచ్చింది. ఈసారి తలవాకిలి తలుపు గడియతీసి వెళ్లి వరండా మెట్లమీద కూర్చున్నది.

ఇంతకన్న నాకు అవకాశం ఎట్లా వస్తుంది? నేను నిలువునా కంపిస్తూనా ఇంద్రియాలన్నిటినీ చిక్కబట్టి కదిలాను. మేడ మెట్లు పక్షవాతంతో బాధ పడుతున్న వాడల్లేదిగటం మొదలుపెట్టాను. అది ఉత్సాహంగా పోవటం కాదు చూడండి. వధ్యశాలకు బలవంతంగా వెళ్లే పశువువుతు.

తీరా మేడమెట్లు సగం దిగేటప్పటికి ఒక ఆలోచన వచ్చింది.

"ఇదంతా ఎందుకు వచ్చింది. రేపో ఎల్లుండో ఆ పిల్లల కోడి వాళ్ల ఊరికి వెళ్లిపోతుంది. ఆ తరవాత నేనూ నాభార్యా సుఖంగా ఉండవచ్చు"

సరే ఇంకేం గబగబా మెట్లెక్కిపోయి పడుకున్నాను. కనక, నాయనలారా!

శర్మకథ పూర్తిచేశాడు. (అది నిజంగా కల్పనాకదే అని నేను మీకు వేరే చెప్పక్కరేదు. శర్మ దొంగ కాని వాడి కథకున్న నీతిదానికుంది.)

ఇంతకూ మా శివానందం ఓడిపోయినట్టు ఒప్పలేదు.

"నీ అనుభవాన్ని బట్టి లోకాన్నంతా ఊహించకూ ఇప్పటికీ నావాదన ఏమిటంటే రంకు చెయ్యటానికికన్న ఎక్కువ చెయ్యకుండా ఉండటానికి ఇంద్రియనిగ్రహం కావాలని"

ఇక నేను కలగచేసుకోక తప్పింది కాదు.

"ఒరే, శర్మా! ఒకసారి మా శివానందమే ఏంచేశాడనుకున్నావు?—" అని ప్రారంభించాను.

"చెప్పు! చెప్పు!" అన్నారంతా.

మావాడు మొహం కందలూడ బెరుకుంటూ లేచి "ఇంత సిగ్గుమాలిన వెధవన్ని నేనెక్కడా చూడలేదు" అంటూ చరచరా బయటికి వెళ్లిపోయినాడు.

"ఏంచేశాడురా మీ శివానందం?" అన్నాడు శర్మ. నాకునిజంగా ఏమీ తెలియదు.

"ఏదో చెయ్యకుండా ఉండి ఉంటాడా అని అట్లా అన్నాను!" అని సమాధానం చెప్పాను.